

ZUZANA CSONTOSOVÁ

VÍLA JASMÍNKA A SKŘÍTEK VENDELÍN

ILUSTROVALA KATARÍNA ILKOVIČOVÁ

FRAGMENT

Víla Jasmínka a skřítek Vendelín

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Zuzana Csontosová
Víla Jasmínka a skřítek Vendelín – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ILUSTROVALA KATARĪNA ILKOVIČOVÁ

ZUZANA CSONTOSOVÁ

VÍLA JASMÍNKA A SKŘÍTEK VENDELÍN

JAK SPOLU ZACHRÁNILI LES

FRAGMENT

1. Cesta z Tater na Železnou studánku

Vílu Jasmínku už nebavilo žít stále na té samé hoře. Místo to bylo krásné, o tom nebylo pochyb. Víla tam znala každý strom, mýtinu i potůček, s oblibou pozorovala poskakující kamzíky i velké medvědy a obdivovala dravé ptáky, kteří kroužili po obloze. Den co den vdechovala pronikavou vůni jehličí, když se proháněla se svými sestřičkami po lese. Ale i ty už si všimly, že je Jasmínka poslední dobou stále zamyšlenější.

„Trápí tě něco, sestřičko?“ vyptávaly se jedna po druhé.

„Chtěla bych vidět něco nového. Něco, co my tady nemáme. Potkat víc lidí a poznat, jak žijí. Mokrát jsem je slyšela vyprávět o věcech, které jsem v životě neviděla.“

Jasmínce se lidé líbili. Vysoko do hor chodili turisté, kteří mají rádi les a zvířata. Tiše se pohybovali po lese, aby zvířátka nevyrušili. Jenže teplé dny ubývaly a s nimi i návštěvníci hor. Jednou se Jasmínce podařilo usnout až pozdě v noci a když se ráno probudila,

rozhodla se, že vyrazí dolů do vesnice, ve které ještě nikdy nebyla. Při té představě ji začalo cosi šimrat v žaludku. Kolik nových věcí na své cestě uvidí!

Myslela si, že nejtěžší bude rozloučení se sestrami. I když byly smutné, od jejího rozhodnutí ji neodrazovaly, protože víly vždycky chodí, kam se jim zachce. Ráno proto nasedla na svoje semínko z odkvetlé pampelišky, které ji vždy odneslo, kam potřebovala. Vznesla se na něm vysoko nad les a pak letěla pořád dál.

„Zanes mě, prosím, z hory dolů k vesnici, kde žijí lidé,“ požádala Jasmínka semínko.

Víla letěla celý den a už by byla skoro na místě, kdyby se nestrhla prudká vichřice. Semínko se zmítalo ve větru, ze všech sil se snažilo udržet směr, ale marně. Jasmínka byla malá a lehoučká, a tak ji vítr unášel úplně jinam. Potom se spustil prudký liják, takže ubohá víla nedohlédla ani na konec vlastní ruky.

„Pomoc! Pomozte mi!“ křičela Jasmínka, ale v hlasité vichřici ji nikdo neslyšel. A tak se jen ještě pevněji chytila pampeliškového semínka a vyděšeně zavřela oči. I tak už nastala tma, takže nebylo skoro nic vidět. Semínku se celou noc nedařilo přistát a víla už únavou téměř omdlávala...

Vtom se jim něco připletlo do cesty a následoval tvrdý náraz. Bum!

„Kdo to tu straší?“ vykřikl někdo rozzlobeným hlasem. „To nevíte, že v tuhle hodinu ještě spíme?!“

Jasmínka vyděšeně vytřeštila oči. Před sebou uviděla starý, vykotlaný strom. Z něj vykoukla střapatá hlava a dívala se přímo na ni.

„Ááách! Vždyť je to... vždyť je to víla! Takovou milou návštěvu jsme tu neměli... no, hádám dobrých dvě stě let. Kde ses tu